

א. תרומתו של מבנה הסיפור לעמידה על משמעותו הראשונית

1. תיחום הסיפור ומבנהו

סיפור זה, שבו מתוארים שני נסים מופלאים שחולל אלישע, הוא סיפור אחד, המשתרע על פני שלושים פסוקים. הוא מהווה פרשת מסורה אחת הנבדלת מזו שלפניה ומזו שלאחריה, והוא נבדל מבחינת תוכנו הן מן הסיפור שלפניו ("אלישע ואלמנת אחד מבני הנביאים")¹ הן משני הסיפורים שלאחריו (אודות אלישע ובני הנביאים בעת הרעב).² אחדות הסיפור הכלול בשלושים פסוקים אלו, גלויה לעין:³ יש בפסוקים אלו עלילה אחת רצופה ומתפתחת; שתי הדמויות הראשיות, אלישע והשונמית, והדמות המשנית החשובה ביותר בסיפור, גיחזי, מופיעות לכל אורך הסיפור הזה מראשיתו ועד לסופו; ניתן לעקוב אחר תנועתן ממקום למקום של הדמויות העיקריות המתוארות בסיפור⁴ וכן אחר התקדמות הסיפור בציר הזמן; מוטיבים חוזרים ולשונות דומות חוזרים את הסיפור הזה מראשיתו ועד סופו.⁵

1. מלבד העלילות השונות שבשני סיפורים אלו, ומלבד התחלפות הדמות המרכזית העומדת מול אלישע בכל אחד מהם, ומלבד האופי הספרותי השונה מאוד בשניהם, פותח סיפורנו בפתחה פורמלית המציינת במקרא בדרך כלל ראשיתו של סיפור חדש: "וַיְהִי הַיּוֹם". על הדמיון ועל השוני בין שני סיפורים אלו ועל סיבת סמיכותם בכתוב נעמוד בנספח הראשון לסדרת עיונים זו.
2. מלבד התחלפות העלילה והדמויות הראשיות הניצבות אל מול אלישע, מדגיש הכתוב את שינוי המקום והזמן בסיפור המתחיל בפסוק לח: "וַאֲלִישֶׁע שָׁב הַגְּלְגָלָה, וְהָרֶעֶב בְּאֶרֶץ...". ועוד: אף שאין בסיפורנו חתימה פורמלית, בכל זאת יש בו סיום שהוא כעין הפתיחה: אלישע שב לעליית הקיר שנבנתה בעבורו בבית השונמית, לאחר שהוא נעדר ממנה לאורך חלקו המרכזי של הסיפור (מפסוק יז ועד פסוק לא).
3. את הקריטריונים לתיחומו של סיפור במקרא פירטנו בראש עיוננו לפרשת לך לך בסדרה השנייה (עמ' 39-41), ועל פי האמור שם אנו בוחנים את תחומיו של סיפורנו ואת אחדותו.
4. יוצאת דופן היא 'העלמותו' של אלישע לאחר שבישר לאישה את בשורת הלידה (פסוק טז). אולם בראש הסיפור מוצג אלישע כ'נביא נודד' (השווה לשמ"א ז', טז-יז), וברור ששהותו בבית השונמית היא זמנית, שכן הוא אך "עובר" בשונם (פסוקים ח-י). על אף זאת, נראה כי בסיסו הנוכחי של אלישע בעת התרחשות הסיפור הוא בהר הכרמל, ועל כן יודעת השונמית את מקומו, ולשם היא הולכת.
5. לדוגמה: השימוש בגיחזי כמתווך בין אלישע לבין השונמית מופיע הן בראש הסיפור: "וַיֹּאמֶר אֶל גִּיחֲזִי נִעְרֹ: קְרָא לְשׁוֹנְמִית הַזֹּאת, וַיִּקְרָא לָהּ וַתַּעֲמֵד לְפָנָיו" (פסוק יב), הן בסופו: "וַיִּקְרָא אֶל גִּיחֲזִי וַיֹּאמֶר: קְרָא אֶל הַשְּׁנַמִּית הַזֹּאת, וַיִּקְרָא וַתְּבֹא אֵלָיו" (פסוק לו). דוגמה נוספת:

מהו המבנה של סיפורנו? כסיפורים רבים במקרא נחלק אף סיפורנו לשתי מחציות הדומות זו לזו באורכן, כשביניהן מצוי 'ציר מרכזי'. במקומנו ציר מרכזי זה הוא בן שלושה פסוקים. ההבחנה בין מחציותיו של הסיפור במקרא מבוססת בדרך כלל על תפנית דרמטית במהלך העלילה, המשנה את מהלכו של הסיפור. בסיפור שבו מעוצבת 'בעיה ופתרונה' נקודת החצייה עשויה לעבור בין השלב הקשה ביותר של הבעיה, לבין שלב הארתו של הפתרון העקרוני בהבזק דרמטי. על כל פנים משהו מפתיע ודרמטי מתרחש בערך באמצע הסיפור, ומקל על ההבחנה בין שתי מחציותיו.⁶

התפנית הדרמטית בסיפורנו, המהווה את 'בעיית הסיפור', היא ללא ספק מות הילד (פסוק כ). תיאור התהליך המסתיים במותו חותם את המחצית הראשונה של הסיפור ומביא את סיפורנו עד משבר. נראה כי אף פסוק כא שייך עדיין לתיאור מותו: "וַתַּעַל וַתִּשְׁכְּבֶהוּ עַל מִטַּת אִישׁ הָאֱלֹהִים, וַתִּסְגֹּר בְּעֵדוֹ וַתִּצְאָה". תיאור פעולתה זו של האם יוצר תחושה של סיום תיאור המיתה. מעשה זה שלה מהווה תגובה מיידית של אם הילד על מות בנה: לא בכי ולא צעקה מרה, אלא פעולה דמומה שמשמעותה המלאה נסתרת מעינינו בשלב זה של הסיפור. אולם דבר זה ברור: בהשכיבה את הילד המת במיטת איש האלוהים מבטאת השונמית את תפיסתה כי על אלישע מוטלת האחריות למצב שנתהווה. מי שבגזרתו הנבואית גזר על בואו של ילד זה לעולם, הוא האחראי לו גם עתה, בעת שהילד מת. פעולתה זו של השונמית רומזת, אפוא, לדרך שבה תיפתר הבעיה של סיפורנו במחצית השנייה שלו. מחצית ראשונה זו היא בת ארבעה עשר פסוקים (ח-כא).

המחצית השנייה של הסיפור מתארת כיצד נפתרה הבעיה המעוצבת במחציות הראשונה: כיצד הושב הילד לחיים וניתן בחזרה לאמו. לשם השגת פתרון זה עקרה השונמית ממקומה, ובאה אל מקומו של אלישע בהר הכרמל. ראשית, היה עליה לידעו על אסונה, ושנית, היא 'הכריחה' את הנביא ללכת אחריה אל ביתה. מרגע שאלישע בא שנית לבית השונמית, אל העלייה שנעשתה בשבילו, נתון פתרון הבעיה באופן בלעדי בידיו. לאחר שהצליח במאמצים מרובים להשיב את הילד לחיים, שָׁבָה השונמית אל זירת הסיפור, וקיבלה את בנה החי.

המחצית השנייה משתרעת אפוא על פני פסוקים כה-לז, החל מתיאור מעשי האישה: "וַתֵּלֶךְ וַתְּבֹא אֶל אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶל הַר הַכְּרִמָּל לִידְעוֹ וּלְתַבּוֹעַ מִמֶּנּוּ לְבֵיתָהּ, וְעַד "וַתְּבֹא וַתַּפֵּל עַל רַגְלָיו וַתִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה" בביתה בשונם, להודות לו על שהשיב לה את

השורש חז"ק משמש לתיאור יחסה של השונמית אל אלישע פעמיים במהלך הסיפור (אף כי במשמעויות שונות). בפסוק ח: "וַתִּחַזַּק בּוֹ לְאָכַל לֶחֶם", שמשמעו כנראה שעמדה בתוקף על רצונה לארחו בביתה (השווה שופטים י"ט, ד); ובפסוק כז: "וַתְּבֹא אֶל אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶל הַהָר וַתִּחַזַּק בְּרַגְלָיו" - החזקה כמשמעה.

6. הדגמנו זאת במקומות רבים שבהם עסקנו בסיפור המקראי. ניסוח עקרוני רחב יותר מן האמור כאן נמצא בעיוננו לפרשת ויצא, סדרה ראשונה, עמ' 77-78.

בנה. מחצית זו היא אפוא בת שלושה עשר פסוקים - פסוק אחד פחות מן המחצית הראשונה (אך היא ארוכה במקצת מן המחצית הראשונה במספר מילותיה).

ממד הזמן וממד המקום במחצית השנייה שונים מאוד מאלו שבראשונה. המחצית הראשונה מרוכזת כולה במקום אחד - בשוֹנֵם. מבחינת ממד הזמן, לעומת זאת, מפורזת מחצית זו על פני זמן ארוך יחסית: ראשיתה ביום שבו התארח אלישע בעליית הקיר שנעשתה לשמו בבית השונמית,⁷ המשכה ביום שבו נולד לשונמית בן שנה אחר כך, וסיומה שנים אחדות לאחר מכן, כאשר גדל הילד והגיע לגיל שבו יכול היה לצאת אל אביו לראות במלאכתם של הקוצרים. יום יציאתו זה היה גם יום מותו.

במחצית השנייה הפוכים שני הממדים הללו. ממד הזמן במחצית זו מכווץ מאוד, שכן זהו סיפור שהתרחש במהלכו של יום אחד - יום מותו של הילד, משעת הצהריים ואילך. ממד המקום במחצית זו מפורז בין שני מקומות, וכולל אף את הדרך ביניהם: ראשיתה של מחצית זו היא בהר הכרמל שאליו באה השונמית (מפסוק כה עד פסוק ל - שישה פסוקים), סיומה הוא בבית השונמית (לב-לז - שישה פסוקים), וביניהם מצוי פסוק אחד - פסוק לא - המתאר את האירוע שאירע בדרך: בואו של גיחזי לקראת אלישע להודיעו כי "לא הקיץ הַנְּעָר".

כל אחת משתי המחציות של סיפורנו נחלקת לשלוש פסקאות.

מחצית ראשונה

- א. ח-יא - מצג: אלישע בא לבית השונמית
- ב. יב-יז - הבשורה על לידת הבן והתגשמותה
- ג. יח-כא - מות הבן

מחצית שנייה

- א. כה-כז - השונמית מגיעה להר הכרמל אל אלישע
- ב. כח-לא - השונמית משיבה את אלישע לביתה
- ג. לב-לז - אלישע מחיה את בן השונמית

כבר בהתבוננות ראשונה ניתן לראות כי קיימת זיקה ניגודית בין פתיחותיהן של שתי המחציות ואף בין חתימותיהן. על ההקבלות המפורטות שבין המחציות נעמוד בעיונים ד-ז להלן.

בין שתי המחציות מצוי, כאמור, 'ציר מרכזי' בן שלושה פסוקים: כב-כד. תפקידם של פסוקים אלו לתאר את מעברה של הדמות הראשית של הסיפור - השונמית - מן הזירה של המחצית הראשונה - מביתה בשונם, אל הזירה שבה פותחת המחצית השנייה - אל הר הכרמל.

7. ראה על כך בעיון ב להלן.

מדוע משמשים פסוקים אלו כ'ציר המרכזי' של הסיפור?

ראשית, מפני מה שאמרנו לעיל: הם אלו שיוצרים את המעבר של השונמית ושל הסיפור עצמו ממקום התרחשות אחד אל משנהו. מבחינת מקום התרחשותם, אמנם פסוקים אלו מתארים מעשים ודיבורים שהיו בשונם, אולם ברור שאין לשייכם למחצית הראשונה, שכן מבחינת תוכנם הם עוסקים ב'ריצה עד איש האלוהים' וברכיבה רצופה על האתון עד להר הכרמל. כיוון שהדרך עצמה שעשתה השונמית אינה מתוארת (למעט במילה "וַתֵּלֶךְ" שבפסוק כה, בראש המחצית השנייה), הקורא פסוקים אלו משלים בדעתו את היציאה אל הפועל של תכנית השונמית, וכך מהווים פסוקים אלו עצמם חוליית מעבר גיאוגרפית בין שני המקומות שבהם מתרחשת עלילת הסיפור.

אולם נדמה שפסוקים אלו משמשים הכנה למחצית השנייה לא רק מן ההיבט הטכני-גיאוגרפי; בפסוקים אלו מתוארים ניצניו של השינוי המכריע באישיותה של השונמית. הסטטיות של העלילה במחצית הראשונה מבחינת ממד המקום קשורה גם באישיותה הסטטית של השונמית. אישה זו מתוארת כאישה שלא חסר לה דבר: "בַּתּוֹךְ עַמִּי אֲנֹכִי יֹשֶׁבֶת". על אף היותה חשוכת בנים, אין מצוקתה ניכרת לעין (- גם לא לעינו של אלישע), ואין היא מעלה על דעתה לבקש מן הנביא שיברכנה שתפקד בזרע. אף כשהנביא מבטיח לה כי בעוד שנה תחבוק בן, היא מגיבה בחוסר אמון, שמשמעו כאן הוא אי-רצון וחשש. אף בואו של הבן לעולם כעבור שנה, נראה שאינו משנה את אישיותה הסטטית של אמו. כאשר חלה הילד ביום הקציר החם, הוא מובא אל אמו, יושב על ברכיה עד הצהריים, ומת שם.

אולם ראה זה פלא: מה שלא עשו שנים של ערירות, ומה שאף לידת הבן וגידולו לא עשו לאישיותה של השונמית, עשה מותו של בן זה: הוא שינה באחת את אישיותה הסטטית, וגרם לה לצאת למאבק נחוש על השבת בן זה אל החיים.

בפסוק כא, הפסוק המסיים את המחצית הראשונה: "וַתַּעַל וַתִּשְׁכְּבָהּ עַל מִטַּת אִישׁ הָאֱלֹהִים, וַתִּסְגֹּר בְּעֵדוֹ וַתִּצְאָה", עדיין אין הקורא בטוח מה כוונתה של השונמית במעשה זה. אולם החל מפסוק כב מסתמן השינוי באישיותה ובמעשיה של השונמית בבהירות: היא יוצאת מביתה בשונם ושמה את פניה אל הר הכרמל. היא עושה זאת בנחרצות ובזריזות, תוך שהיא מגייסת לצורך זה את האנשים הנחוצים לכך: את בעלה ואת הנער שאותו הוא שלח לשרתה, מבלי לשתפם כלל במשמעות הליכתה ובמטרתה האמיתית. כמו קפיץ שהשתחרר נראית עתה פעילותה של השונמית: "וְאָרוּצָה"; "וַתַּחְבֹּשׁ הָאֶתוֹן" (- בעצמה); "נְהַג וְלָךְ, אֵל תַּעֲצֹר לִי לְרֶכֶב".

שינוי זה שחל באישיותה ובמעשיה של השונמית, המתואר ב'ציר המרכזי' של הסיפור, מכין אותנו למה שיתגלה בהר הכרמל במחצית השנייה שלו - לפעילותה הנחרצת, שבה היא כופה על הנביא להתלוות אליה ולשוב לביתה. סופו של מאבקה ההירואי הוא בניצחונה: בנה יושב אליה כשהוא חי.⁸

8. בעיונונו לפרשת כי תשא בסדרה השנייה, עמ' 378-381, תיארנו את מבנהו של סיפור מעשה העגל (שמות ל"ב). מבנה זה דומה למה שמתואר כאן: שתי מחציות הסיפור מתרחשות בשתי זירות שונות - בראש ההר ובמחנה - וביניהן ציר מרכזי בן שני פסוקים (יז-יח).

2. המחצית הראשונה כמעצבת את בעיית הסיפור

חשיפת מבנהו של סיפור כבנוי משתי מחציות נועדה בעיקרה לאפשר למעיין להקביל את שתי המחציות זו לזו. הקבלה זו עשויה לחשוף משמעויות נסתרות וקשרים פנימיים בין חלקי הסיפור, שהקורא את הסיפור ברציפות עלול שלא לתת את לבו עליהם. את ההקבלה המפורטת בין המחציות נערוך להלן בעיון ז, לאחר שנעמוד על פתרון בעיותיו של סיפורנו.

אולם על משמעות אחת של סיפורנו, שהמבנה בן שתי המחציות מחדד את קיומה, נעמוד כבר עתה. כפי שרמזנו בסעיף הקודם, סיפורנו הוא סיפור על "בעיה ופתרונה". במחצית הראשונה של הסיפור מעוצבת בעייתו: מות הילד הרך - הבן שנולד לאמו בגזרת הנביא לאחר הייאוש; המחצית השנייה מוקדשת כולה לפתרון הבעיה המרכזית של הסיפור. עם השבת הילד החי לאמו הנרגשת נשלם הפתרון של הבעיה ובכך מסתיים גם הסיפור.

תיאור זה של היחס בין שתי מחציות הסיפור הולם מאוד את המחצית השנייה שלו: כל שלושה עשר הפסוקים של מחצית זו (כה-לז) אכן מוקדשים להתמודדות של הדמויות השונות עם בעיית מותו של הילד. אולם האם מחציתו הראשונה של הסיפור (ח-כא) מוקדשת כולה לתיאור הבעיה? והרי רק ארבעת הפסוקים האחרונים במחצית זו (יח-כא) מתארים את התהליך שבסיומו מת הילד!

ובכן, מה עניינם של עשרת הפסוקים הראשונים במחצית הראשונה? הם מתארים את הכנסת האורחים שנהגה השונמית באלישע ואת שכרה על כך - לידת הבן. באופן תיאורטי ניתן היה לנתק את עשרת הפסוקים הללו מהמשכם, ולראות בהם סיפור זעיר ועצמאי על אחד המופתים שעשה אלישע לנזקקים בסביבתו - פקידת עקרה. סיפור זעיר זה עטוף כולו בחסד ובהארת פנים: השונמית גומלת חסד עם אלישע בהכנסת האורחים המופתית שהיא נוהגת בו, ואלישע, לאחר מאמצי בירור שהוא עורך, גומל חסד עם השונמית בהבטיחו לה בן "למועד הזה פקעת חיה". סיומו של סיפור זעיר זה הוא בהתקיימותו המלאה של דבר הנביא, על אף פקפוקה הקודם של השונמית.

אפס, ניתוק זה של עשרת הפסוקים מהמשכם אינו ניתן להעשות, משום שכפי שכבר כתבנו לעיל לפנינו סיפור שלם ואחיד על פי כל הקריטריונים לתיחומו של סיפור במקרא. אולם אם כך, האם מוצדק לתאר את המחצית הראשונה של סיפורנו כמסגרת שבה מעוצבת בעיית הסיפור? הרי רובה של מחצית זו אינו מוקדש לבעיה - מות הילד, אלא להפך מכך - ללידתו המשמחת!

המשך הערה 8:

בפסוקים אלו מתואר הדו-שיח בין משה ליהושע בדרך שבין הר סיני למחנה ישראל. כתבנו שם, כי תפקידם של פסוקים אלו הוא לשמש חוליית מעבר גיאוגרפית בין המחצית הראשונה (על ראש ההר) לבין המחצית השנייה (במחנה), שכן בהם מתואר מעברו הממשי של משה בין שני המקומות. אולם יחד עם זאת, פסוקים אלה משמשים גם חוליית מעבר פסיכולוגית, המכינה את משה למפגש הקשה הצפוי לו במחנה עם העם החוטא, בפתחת המחצית השנייה.

מבנה הסיפור והגדרת סוגו מחייבים אותנו, אפוא, להגדיר מחדש את היחסים הפנימיים בין האירועים השונים המתוארים במחציתו הראשונה. הבעיה בסיפור אינה רק מותו של הילד, ואף לא העובדה שהיה זה בן יחיד לאמו. ההגדרה הנכונה והמלאה של הבעיה בסיפור היא שילד שנולד בגזרת הנביא לאמו חשוכת הבנים, מת בילדותו הרכה, ונמצא כי גזרת הנביא בטלה. ובכן, לא רק מצוקתה של השונמית ומות בנה כשלעצמם עומדים במרכז הסיפור, אלא אף הבעיה הקשורה במופתיו של אלישע ובמעמדו בישראל. אלישע גזר על לידתו של הבן, על מנת לגאול את השונמית מערירותה, וגזרתו נתקיימה; והנה מת הבן, והשונמית נקלעה למצוקה קשה מזו שהייתה שרויה בה קודם לידתו. כיצד ניתן לבאר דבר זה, שהנביא, במופת שעשה לטובת האישה הצדקת הזאת, הפך להיות גורם עקיף לרעה גדולה שבאה עליה? נדמה שכך מגדירה אף השונמית את הבעיה, באמרה לאלישע: "הֲשֵׁאלְתִּי בֶן מֵאֵת אֲדֹנָי? הֲלֹא אִמְרָתִי לֹא תִשָּׁלָה אֵתִי!" (פסוק כח).

בהגדרנו כך את הבעיה המוצגת בסיפור, הופכים עשרת הפסוקים הראשונים במחצית הראשונה של הסיפור למבוא חיוני לפסקה המסיימת אותה (פסוקים יח-כא). לידתו הניסית של בן השונמית ונסיבותיה הן התשתית שעל בסיסה מתבלטת בעיית מותו של הילד בסיום המחצית. נמצא אפוא, כי צדקנו באמרנו כי במחצית הראשונה כולה מעוצבת הבעיה: מותו של הילד מקבל את משמעותו ואת הגדרתו כבעיית סיפורנו, בעיקר מחמת זאת שהוא נולד בגזרתו של אלישע, בחפצו להיטיב עם השונמית ולגמול לה על הכנסת האורחים.

נמצא, כי העיון במבנה הסיפור ובהגדרת היחס שבין מחציותיו הניב תוצאה רבת חשיבות בהבנת הבעיה העומדת במרכז סיפורנו, וגם גרם לקריאה חדשה של המחצית הראשונה שלו: נס הלידה אינו עומד בפני עצמו בסיפור, אלא הוא הבסיס הנחוץ לכל המשך הסיפור.

3. השאלה הגדולה: מדוע מת הילד?

השאלה המטרידה ביותר את קורא הסיפור היא: מדוע מת הילד? לאירועים רבים במציאות ישנה על פי תפיסת המקרא סיבתיות כפולה: זו הטבעית והנגלית לעין, וזו העמוקה, הנסתרת מן העין - הסיבה המוסרית-דתית. רצון ה' והשגחתו על האדם בדרך נתינת גמול מתגשמים במציאות המתנהלת על פי דרכה, ומשתלשלת מסיבות טבעיות שונות. בסיפורנו, הסיבה הטבעית למותו של הילד ברורה למדי, ועמדו עליה בתלמוד הירושלמי (יבמות פט"ו ה"ב, יד ע"ד):

אמר ר' מנא: אונסה שכיח (- בזמן הקציר), שאין החמה קופחת על ראשו של אדם אלא בשעת הקציר.
הדא הוא דכתיב: "וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד וַיְהִי הַיּוֹם וַיֵּצֵא אֶל אָבִיו אֶל הַקְּצָרִים, וַיֹּאמֶר אֶל אָבִיו, רֵאשִׁי רֵאשִׁי... וַיִּמָּת."

מסתבר אפוא, שהילד, שיצא לשדה ביום חם ביותר, סבל מהתייבשות או ממכת חום, מצבים העלולים להסתיים תוך זמן קצר במוות.

אולם בסיפורנו אין תשובה זו מספקת. כאן מתעוררת השאלה: מדוע דבר זה היה צריך לקרות לילד שניתן לאמו בנס לאחר הייאוש? הרבה דרכים לו למקום להציל ילד זה במסגרת עולם הנוהג כמנהגו, וילד זה שנולד לאמו בנס לאחר הייאוש ודאי ראוי היה להינצל. וכי לבטלה נעשה נס לידתו? וכי חזר בו ה' ממתנתו? ואם כן, על שום מה? שאלה זו - מדוע מת הילד - היא שאלת המפתח של הסיפור כולו. תשובתה היא האמורה לקשר בין שני הנסים המתוארים בסיפורנו המצויים תחת קורת גג סיפורית אחת. שאלת היחס בין שני הנסים - השאלה מדוע בטל הנס הראשון ונצרך מאמץ גדול לקיימו מחדש באמצעות נס גדול יותר - היא האתגר המרכזי העומד לפני הלומד את סיפורנו, והיא גם השער שבו חייב לבוא כל החותר לגילוי משמעותו של הסיפור.

אלא שתשובתה של שאלה זו אינה מצויה ברובד הגלוי והמפורש של הסיפור, ועל הלומד לחשוף את התשובה מתוך מאמץ והקשבה לכל פרט ולכל רמז שיש בהם כדי לסייעו בכך.

רק בעיון ו נענה על שאלתנו זו, ואילו את העיונים הבאים נקדיש לקריאה שיטתית של כל אחת מפסקאות הסיפור, ואגב כך נדון בבעיות נוספות המתעוררות מתוך עיון בפרטי הסיפור.